

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Ieškiniu ieškovai siekia, kad pagal EB 230 straipsnį būtų panaikintas 2007 m. vasario 15 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 147/2007, 2007-2012 m. pritaikantis tam tikras žuvis kvotas pagal Tarybos reglamento (EB) Nr. 2371/2002 dėl žuvų išteklių apsaugos ir tausojančio naudojimo pagal Bendrąją žuvininkystės politiką 23 straipsnio 4 dalį ⁽¹⁾.

Ieškovai teigia, kad ginčijamas reglamentas turi būti pripažintas negaliojančiu remiantis keturiais pagrindais:

Pirmausia ieškovai teigia, kad Komisija neturėjo teisės priimti ginčijamo reglamento ir sumažinti 2007-2012 m. kvotas remdamasi Tarybos reglamento 2371/2002 23 straipsnio 4 dalimi.

Jeigu teismas pripažintų, kad Komisija turėjo teisę sumažinti keleto ateinančių metų kvotas remdamasi buvusiais per dideliais sugavimais, ieškovai kaltina Komisiją piktnaudžiavus įgaliojimais. Ieškovai iš esmės tvirtina, kad Komisija nenustatė, jog valstybės narės, kurioms taikomas šis reglamentas, t. y. Airija ir Jungtinė Karalystė, viršijo joms skirtas žvejybos galimybes, kaip reikalauja minėto reglamento 23 straipsnio 4 dalis tam, kad būtų galima sumažinti kvotas. Be to, ieškovai nurodo, kad staigus Komisijos nusistovėjusios politikos dėl kvotų sumažinimo atsižvelgiant į „praėjusius metus“ pakeitimas nukrypsta nuo Tarybos reglamento 874/96 5 straipsnio formuluotės ir pagal jį susiklosčiusios praktikos bei pažeidžia teisėtą lūkesčių principą.

Be to, ieškovai teigia, kad Komisija nenurodė savo sprendimą pagrindžiančių motyvų, kaip to reikalauja EB 253 straipsnis. Remdamiesi šia aplinkybe jie tvirtina, kad ginčijamas reglamentas yra nepakankamai motyvuotas ypač dėl to, kad juo aiškiai ir radikaliai pakeičiama politika taip sukeliama ieškovams didelių neigiamų padarinių.

Galiausia ieškovai teigia, kad Komisija pažeidė vienodo vertinimo principą nesiimdama ginčijamame reglamente numatytiems lygiaverčių priemonių kurio nors kito žvejybos laivyno atžvilgiu tais atvejais, kai buvo nustatytas didelis žuvų išteklių, kuriems kyla lygiavertė grėsmė, žvejybos galimybių viršijimas.

⁽¹⁾ OL L 46, 2007 2 16, p. 10.

2007 m. gegužės 18 d. pareikštas ieškinys byloje *Reno Schuhcentrum prieš VRDT — Payless ShoeSource Worldwide (Payless ShoeSource)*

(Byla T-173/07)

(2007/C 170/59)

Kalba, kuria surašytas ieškinys: anglų

Šalys

Ieškovė: Reno Schuhcentrum GmbH (Thaleischweiler-Fröschen, Vokietija), atstovaujama lawyer S. Schäffner

Atsakovė: Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui)

Kita procedūros Apeliacinėje taryboje šalis: Payless ShoeSource Worldwide, Inc. (Topeka, Jungtinės Valstijos)

Ieškovės reikalavimai

— Panaikinti 2007 m. vasario 28 d. VRDT pirmosios apeliacinės tarybos sprendimą (Byla R 1209/2005-1), kuriuo atmetama apeliacija dėl panaikinimo procedūros Nr. 731C 0000 186 163/1 (Bendrijos prekių ženklas Nr. 186 163 — *Payless ShoeSource*).

— Priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Įregistruotas Bendrijos prekių ženklas, dėl kurio pateiktas prašymas panaikinti jo registraciją: vaizdinis Bendrijos prekių ženklas „Payless ShoeSource“ 25, 35 ir 42 prekių ir paslaugų klasėms — paraiška Nr. 186 163

Bendrijos prekių ženklo savininkas: Payless ShoeSource Worldwide, Inc.

Šalis, prašanti panaikinti Bendrijos prekių ženklo registraciją: Reno Schuhcentrum GmbH

Anuliavimo skyriaus sprendimas: iš dalies atmesti prašymą panaikinti registraciją, paliekant galioti registraciją 25 klasės prekėms ir paslaugoms

Apeliacinės tarybos sprendimas: atmesti apeliaciją dėl kitų, 25 klasei priskiriamų, prekių ir paslaugų.

Ieškinio pagrindai: Ieškovė teigia, kad skundžiamas sprendimas yra neteisėtas dėl esminio procedūrinio reikalavimo Reglamento dėl Bendrijos prekių ženklo 74 straipsnio atžvilgiu ir įrodinėjimo pareigos pažeidimo. Ieškovės nuomone, įrodinėjimo pareiga dėl realaus prekių ženklo naudojimo prekėms ir paslaugoms žymėti panaikinimo procedūroje tenka prekių ženklo savininkui. Be to, ieškovė tvirtina, kad VRDT negali nagrinėti faktus *ex officio*. Jos vertinimas turi būti paremtas atsižvelgiant į šalių pateiktus faktus, įrodymus ir argumentus bei siekiamą reikalavimų patenkinimo būdą. Todėl, ieškovė teigia, kad Apeliacinės tarybos 2006 m. spalio 18 d. prašymas prekių ženklo savininkui pateikti įvairių priesaikai prilygintų patvirtinimų originalus turi būti pripažintas nepriimtiniu, ypač todėl, kad Apeliacinė taryba jau anksčiau nusprendė, kad prekių ženklo savininko iš pradžių pateiktų įrodymų nepakanka nustatyti realų prekių ženklo naudojimą.

Be to, ieškovė teigia, kad, remiantis Reglamentu dėl Bendrijos prekių ženklo 74 straipsnio 2 dalimi, minėti originalai nebuvo pateikti per nurodyta terminą, ir todėl neturi būti priimti.

Papildomai, ieškovė teigia, kad Taryba padarė klaidą vertinant naudojimo iš tikrųjų sąvoką ir todėl pažeidė Reglamento dėl Bendrijos prekių ženklo 15 straipsnį.

2007 m. gegužės 23 d. pareikštas ieškinys byloje *Mediaset prieš Komisiją*

(Byla T-177/07)

(2007/C 170/60)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Ieškovė: Mediaset SpA (Milanas, Italija), atstovaujama *solicitor* D. O'Keeffe, *lawyers* K. Adamantopoulos ir G. Rossi

Atsakovė: Europos Bendrijų Komisija

Ieškovės reikalavimai

— Panaikinti, remiantis EB sutarties 230 straipsniu (buvęs 173 straipsnis), 2007 m. sausio 24 d. Komisijos sprendimą dėl valstybės pagalbos C 52/2005, kurį Italijos Respublika taikė subsidijoms skaitmeniniams dekoderiams Italijoje, ypač jo 1-3 straipsnius.

— Priteisti iš atsakovės visas ieškovės šiame procese patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Ieškovė siekia, kad būtų panaikintas 2007 m. sausio 24 d. Komisijos sprendimas C(2006) 6634 galutinis ⁽¹⁾, kuriuo Komisija

nusprendė, kad Italijos taikyta pagalba skaitmeninės antžeminės televizijos transliuotojams, siūlanties mokamos televizijos paslaugas, ir kabelinės mokamos televizijos operatoriams, yra su bendrąja rinka nesuderinama valstybės pagalba.

Ieškovė, kuri yra aptariamoms valstybės pagalbos gavėja, nurodo tokius teisės pagrindus.

Pirmiausia, ieškovė tvirtina, kad Komisija padarė teisės klaidą taikydama ir aiškindama EB 87 straipsnio 1 dalį tiek, kiek i) Komisija laikė, kad tiesiogiai vartotojams suteikta pagalba patenka į EB 87 straipsnio 1 dalies reguliavimo sritį; ii) Komisija padarė išvadą, kad priemonė suteikė ieškovei išskirtinę „ekonominę naudą“; iii) Komisija padarė išvadą, kad priemonė yra atrankinė, nes ji yra tariamai diskriminuojanti, ir iv) Komisija laikė, kad priemonė iškreipia konkurenciją bendrojoje rinkoje.

Be to, ieškovė tvirtina, kad Komisija, padarydama išvadą, jog pagalba buvo nesuderinama su bendrąja rinka remiantis EB 87 straipsnio 3 dalies c punktu, padarė akivaizdžią vertinimo klaidą ir akivaizdžią teisės klaidą.

Be to, ieškovė teigia, kad Komisija, pateikdama prieštaraujančius ir nepakankamus motyvus, priešingai EB 253 straipsnio reikalavimams, pažeidė esminį procedūrinį reikalavimą.

Galiausiai ieškovė teigia, kad Komisija pažeidė Tarybos reglamento Nr. 659/1999 ⁽²⁾ 14 straipsnį, įpareigodama susigrąžinti pagalbą, nes ji neatsižvelgė į i) ieškovės teisėtus lūkesčius, kad ginčijama valstybės pagalba yra teisėta ir ii) į tai, kad yra neįmanoma nustatyti pagalbos dydžio ir nustatyti potencialius netiesioginius pagalbos gavėjus.

⁽¹⁾ C 52/2005 (ex NN 88/2005, ex CP 101/2004).

⁽²⁾ 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 659/1999 nustatantis išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles (OL 1999 L 83, p. 1).

2007 m. gegužės 21 d. pareikštas ieškinys byloje *Euro-Information prieš VRDT CYBERHOME*

(Byla T-178/07)

(2007/C 170/61)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Ieškovė: *Européenne de traitement de l'Information SAS* (Strasbūras, Prancūzija), atstovaujama advokatų P. Greffe ir J. Schouman

Atsakovė: Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT).